

AMANDA WEN

*Haar verleden
is een mysterie.*

*Maar haar toekomst
blijkt een geschenk.*

Een schitterend plan

*‘In dit briljante verhaal zoekt Amanda Wen naar het hart van de plaats die we “thuis” noemen.’ – Amanda Barratt, auteur van *Dietrich, mijn liefste* en *De witte roos**

Amanda Wen

Een schitterend plan

Roman

Vertaald door Daniëlle Visser

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

Sloane Kelley stond in de ontvangsthal van het Historisch Museum van Sedgwick Country. De dikke jas van buffelhuid was warm en zwaar. Er liep een rij jonge basisschoolkinderen langs haar om aan de ruwe bruine vacht te voelen, maar hoeveel kleine vingers ook in de vacht prikten en porden, hij bleef goed. Hij was sterk.

Net zoals de pioniers die de jas hadden gedragen.

Het laatste kind, een meisje van een jaar of zeven met grote bruine ogen en een bos rode krullen, liet haar hand over de jas gaan. ‘Hij is veel zachter dan ik dacht.’

‘Wat leuk dat je dat opvalt.’ Sloane genoot ervan als de geschiedenis tot leven kwam en mensen dingen leerden.

‘Ja, goed gezien, Josie.’ Mevrouw McPherson, de donkerharige docente die de groep kinderen in toom moest houden, beloonde haar leerling met een vriendelijke glimlach.

Josie had alleen oog voor een vrouw in een T-shirt die achter in de hal stond. De vrouw had net zulke bruine ogen, dezelfde koperkleurige krullen.

Moeder en dochter, geen twijfel mogelijk.

Sloane klemde haar kiezen op elkaar, draaide zich om en hing de jas aan de houten kledinghanger. Ze keek naar de poster naast de kapstok, de poster met alle feitjes die ze had opgezocht. Feitjes om de gaten in de kennis van bezoekers mee op te vullen.

Nogal een contrast met de kennis die ze had over haar eigen verleden.

‘Oké, jongens.’ Mevrouw McPherson moest zich inspannen om boven het kabaal uit te komen. ‘Wat zeggen we tegen jufvrouw Kelley?’

‘Dank u wel!’ riepen alle kinderen tegelijkertijd.

Het oorverdovende geluid van het koor van kinderstemmen

weerkaatste tegen de betegelde muren. Sloane glimlachte en tegelijkertijd betrok haar gezicht een beetje.

‘Graag gedaan. Bedankt voor jullie komst.’

‘Nou, kinderen, de bus staat te wachten. Niet rennen, alsjeblieft. Het regent hard en de trap kan glad zijn.’ Mevrouw McPherson knikte naar de roodharige begeleidster die de glas-in-looddeur openduwde. Buiten stond een grote gele schoolbus te wachten, met draaiende motor, en de regen kwam met bakken uit de loodgrijze hemel.

Terwijl de kinderen snel naar de bus liepen, lachend en gil-lend vanwege de stortbui, slaakte Sloane een zucht van verlichting. Ze vond het leuk als er kinderen op excursie kwamen, maar als ze vertrokken waren, keerde de gebruikelijke rust weer terug in het museum. Hoe deden docenten dat toch elke dag? Ze kregen echt niet genoeg betaald.

Haar aandacht werd getrokken door iets groens. Mevrouw McPherson stond in de deuropening te worstelen met een enorme paraplu die door een windvlaag was omgeklapt. Sloane wilde naar haar toe lopen om te helpen, maar buiten op de stoep was een man in pak haar voor. Hij schoof de grote kartonnen doos die hij bij zich had op een hand en hield met zijn andere hand de deur open voor mevrouw McPherson.

‘Lukt het?’ vroeg hij.

‘Ik denk het wel.’ Mevrouw McPherson liet haar paraplu weer terug klappen en schonk de man een dankbare glimlach. ‘Dank u.’

‘Graag gedaan. Blijf droog.’

‘Ik zal het proberen.’ De docente liep achter haar leerlingen aan de bus in en de man wandelde de ontvangsthal binnen. De schouders van zijn colbertje waren doorweekt en de bovenkant van de doos zat onder de regenspatten.

Met zijn vrije hand veegde hij nat donkerblond haar van zijn voorhoofd. ‘Wat een plensbui.’

‘Opnieuw een prachtige lentedag in Kansas.’ Sloane grijnsde en duwde haar bril omhoog. ‘Kan ik je helpen?’

‘Dat hoop ik wel.’ Er verschenen kraaienpootjes aan de zijkant van de donkerblauwe ogen van de man, en een kuiltje in een van zijn wangen. Hij was best knap, op een doorweekte, natgeregende manier. ‘Heb jij hier de leiding?’

Sloane schoot in de lach. ‘Dat zou ik wel willen.’

‘Misschien kun je me toch helpen.’ Hij zette de doos op de oude houten ontvangstbalie en tikte op de deksel. ‘Mijn zus en ik helpen onze oma met opruimen.’

Sloane onderdrukte de neiging om met haar ogen te rollen. Zodra ze die verformfaaide doos zag, had ze kunnen weten waarvoor hij kwam. Het museum moest aan de lopende band mensen wegsturen die bezig waren met het leegruimen van de huizen van oudere familieleden die hun hele leven spullen hadden verzameld. Mensen die dachten dat de stoffige, beschimmelde rommel die ze hadden gevonden misschien een klein fortuin waard zou zijn, alleen omdat het een paar decennia oud was. En die dachten dat het museum, dat het maar net redde met de overheidssubsidie en de donaties die ze kregen, stapels cash had klaarliggen voor die zogenaamde schatten.

‘Ik heb een soort tas gevonden.’ Hij vouwde de doos open. Regendruppels spatten op de balie. ‘Hij ziet er oud uit en mijn zus stelde voor hem hier langs te brengen.’

‘Nou, we zijn geen kringloopwinkel. Je kunt hier geen spullen brengen alleen omdat ze er oud uitzien.’

De man knipperde even met zijn ogen, zoals alle mensen deden wanneer ze hen confronteerde met de harde werkelijkheid.

Sloane verzachtte haar toon. ‘Er komt heel wat bij kijken. Je moet een donatieformulier invullen, we moeten het voorwerp onderzoeken, de aankoopcommissie moet toestemming geven, en...’

‘Formulieren invullen?’ Daar fleurde hij van op. ‘Dat is geen probleem. Voor elk item één formulier, neem ik aan?’

‘Ja, maar...’

‘Goed, want we hebben nog veel meer.’

O ja, natúúrlijk. ‘Luister, ik denk niet...’

In de broekzak van de man trilde een telefoon. Hij haalde zijn mobiel tevoorschijn en wierp een blik op het scherm. ‘Sorry, dit telefoontje moet ik even aannemen.’

‘Maar ik kan dit níét aannemen.’ Ze schoof de doos naar hem toe, maar hij zocht naar iets in een bruine lederen portemonnee.

‘Alsjeblieft, mijn kaartje.’ Hij legde een keurig visitekaartje met blauwe letters naast de doos. *Garrett P. Anderson, financieel adviseur.*

‘Meneer Anderson...’

‘Alsjeblieft, kijk er gewoon even naar. Als je het echt niet wilt hebben, bel je me maar en dan haal ik het weer op.’ Hij liep achteruit naar de deur en duwde hem open met zijn rug, terwijl hij zijn handen voor zijn borst samenbracht in een smekend gebaar, met zijn telefoon tussen zijn schouder en zijn oor geklemd. ‘Garrett Anderson. Hallo. Fijn dat u terugbelt...’

De deur viel achter hem dicht. Met een zucht wierp Sloane een blik op de doos. De regenplekken maakten de doos extra muf. Ze pakte hem op en liep naar het kantoortje dat ze deelde met de rest van de museummedewerkers. Wat er ook in zat, en of het nou van waarde was of niet – ze gokte van niet – de doos kon niet op de balie blijven staan.

Er zat een tas in. En dat moest ze de man nageven – hij was inderdaad oud. Midden negentiende eeuw, zo te zien. Maar het stoffige, matzwarte leer was versleten en op sommige plekken gescheurd. De gespen die ooit goudkleurig waren geweest, waren nu roestig. Het was toch raar dat mensen spullen op rommelzolders konden zetten, of in vochtige kelders, ze jarenlang konden vergeten en dan nijdig werden wanneer het museum niet stond te popelen om de voorwerpen tentoon te stellen.

Ze hadden geen plek voor de tas. Ze hadden al twee precies zulke tassen in de expositie en er lagen er nog drie in de opslag. Er was geen reden om hem te houden, tenzij hij van een in historisch opzicht belangrijk persoon was geweest.

Toch was ze nieuwsgierig. Sloane streek met haar hand over het versleten leer. Haar vingertoppen lieten sporen achter in

het stof. Ooit had iemand deze tas in bezit gehad. Iemand had het handvat vastgehouden toen het nog nieuw was en glansde. Iemand had de goed geoliede sloten gebruikt om waardevolle bezittingen veilig op te bergen.

Wie was die persoon?

Sloane opende de tas. De geur van oud leer kwam haar tegemoet. Een inscriptie nodigde haar uit om nog wat beter te kijken.

A.M. Collins

Collins... Collins... nee. Ze deed al jaren onderzoek naar de geschiedenis van de bevolking van Wichita, maar die naam was ze nog niet tegengekomen. Ze zou het nog navragen aan haar superieuren en nog even snel in de archieven duiken, maar de kans was groot dat ze meneer Garrett Anderson zou moeten terugbellen om hem te vragen zijn spullen op te komen halen.

Misschien een beetje gemeen, maar die gedachte deed haar goed.

Ze schoof de tas voorzichtig aan de kant, ging zitten en zocht in haar bureaulade naar een theezakje.

Een regenachtige middag waarop ze net een rondleiding had gegeven, vroeg gewoon om Earl Grey.

De ruitenwissers van Garrett Andersons auto zwiëpten hard heen en weer in hun strijd tegen de stromende regen. De regen striemde tegen de auto en liep langs de ramen naar beneden. Glad asfalt maakte plaats voor knarsend grind toen hij Jamesville Road verliet en oprijlaan van een paar honderd meter op draaide, de weg naar de boerderij van zijn grootouders. Hij vertrouwde meer op zijn ervaring en instinct dan zijn zicht om de altijd aanwezige gaten in de weg te ontwijken. Als het regende veranderde dat nare stuk vlak bij het huis altijd in een modderpoel.

Maar zelfs de regen kon hem er niet van weerhouden om

door te gaan met de taken op zijn lijstje, en ondanks het weer was hij tevreden dat hij weer wat zaken kon afvinken.

Breng de ongebruikte keukenspullen naar de kringloopwinkel in het dorp. Klaar.

Breng de oude handdoeken naar de dierenopvang. Klaar.

Zadel een nietsvermoedende museumcurator op met een smoezelige tas. Klaar.

Hij parkeerde zo dicht mogelijk bij het huis en rende door de zware regenbui de gammele verandatrap op.

‘Dus ik had gelijk? Het museum had wel interesse?’

De stem van zijn zus kwam van hoger dan gewoonlijk. Garrett keek op en zag Lauren op een trap staan. Ze was bezig met het leeghalen van een boekenplank.

Hij trok zijn natgeregende colbertje uit en hing hem aan de kapstok naast de deur. ‘Min of meer, ja.’

‘Wat bedoel je?’

Hij stroopte zijn mouwen op tot aan zijn ellebogen en liep naar de trap. ‘Ik moest de doos zo’n beetje in de armen van de curator duwen, en ik moest beloven om de tas weer op te halen als ze hem toch niet zouden kunnen gebruiken.’

‘Waarom zouden ze hem niet kunnen gebruiken?’ Hij pakte een stapel boeken van Lauren aan en nieste toen het opdwarijende stof zijn neus bereikte.

‘Noem het maar een voorgevoel.’ Meer bewijs dan de afkeurende blik in de donkere ogen van de curator had hij niet nodig, maar een onverbeterlijke optimist als Lauren zou daar ongetwijfeld niet door overtuigd zijn.

De volgende keer zou hij zijn kleine zusje haar eigen klussen laten opknappen.

Lauren strekte zich uit naar een nieuw stapeltje boeken en haar donkerblonde krullen gleden over haar schouders. Ze bekeek de ruggen van de boeken. ‘Denk je dat de bibliotheek hier interesse in zou kunnen hebben?’

‘Gebonden uitgaven van *Reader’s Digest*? Lauren, daar heeft níemand interesse in.’

‘Misschien kan ik ze via eBay verkopen.’

‘Als jij denkt dat je mensen kunt vinden die liever gebonden uitgaven van *Reader’s Digest* hebben dan geld, dan moet je dat zeker proberen.’

Haar donkerblauwe ogen flitsten strijdlustig. ‘Dat zal ik zeker doen. Nou, wil je even zo aardig zijn om deze naar boven te brengen? Daar staat mijn doos met spullen die ik wil verkopen.’

‘Natuurlijk heb je daar een speciale doos voor.’ Garrett pakte de boeken aan en liep naar de trap.

Dit gekibbel was de zoveelste versie van een liedje dat ze sinds oktober zongen, toen hun opa, die tot dan toe altijd kerngezond had geleken, voor de tv in slaap was gevallen en nooit meer wakker was geworden. Orrin Spencer was de steun en toeverlaat van zijn vrouw geweest toen haar geheugen minder was geworden en haar hersenen haar in de steek begonnen te laten. Nu kibbelden Lauren en Garrett over welke zorg hun oma, die net weduwe was geworden, nodig had. Het was geen optie dat ze in haar eentje op de oude boerderij zou blijven wonen, maar haar schamele spaarcenten boden niet veel ruimte voor iets anders.

Het huis verkopen was de meest voor de hand liggende keuze. Ze zouden de opbrengst kunnen gebruiken voor de verhuizing naar een verzorgingstehuis. Dan zouden twee problemen opgelost zijn.

Maar Garrett stuitte op twee enorme obstakels: zijn sentimentele zus en zijn vreselijk koppige oma. Lauren had meteen haar appartement opgezegd, was bij oma ingetrokken en had zich gestort op de taak om het huis nog zo lang mogelijk leefbaar voor oma te maken. Het was een noodoplossing, maar het was Garrett niet gelukt om hen te overtuigen het niet te doen. Dus waren hij en Lauren tot een tijdelijke wapenstilstand gekomen en was hij vanuit Kansas City afgereisd om te helpen. Hij deed wat hij kon om te helpen bij het opruimen van de spullen die de afgelopen tientallen jaren waren verzameld. Zoals deze waardeloze boeken, die hij náást de eBay-doos moest zet-

ten, omdat de doos zelf al overvol was. Toch gaf het hem wat voldoening om de stapel op de versleten rode vloerbedekking te laten ploffen.

Uiteindelijk zou het allemaal weg moeten. Dit was tenminste een beginnetje.

Toen hij in de woonkamer terugkwam, stond Lauren weer op de grond en bekeek ze de lege boekenplank. ‘Zo. Afstoffen, wat van oma’s spulletjes erop, en klaar.’

‘Mooi.’ Bemoedigd door de geboekte vooruitgang keek hij om zich heen om te zien wat nog meer weg zou kunnen. Aha. De breimand.

De breimand.

Garrett werd verdrietig. In heel wat jeugdherinneringen zat oma in haar blauwe leunstoel bij de haard, in het zonlicht, met tikkende zilverkleurige breinaalden te werken aan haar nieuwste project. Stapels dekens, de lichtroze trui aan de kapstok, kunstige kledjes voor alle vlakke oppervlakten in huis – allemaal bewijs van haar lievelingshobby.

Maar wanneer had ze voor het laatst gebreid? Hij pakte de mand op en keek fronsend naar de strak opgerolde bollen wol en de breinaalden die al veel te lang stillagen.

Weer een van die dingen die de alzheimer van zijn oma had afgenomen.

‘Wat doe je daarmee?’ De stem van zijn zus klonk achterdochtig.

‘Lauren... ze kan het niet. Niet meer.’

Lauren stak haar kin vooruit, als de nukkige kleuter die ze ooit was geweest. ‘Dat weet je niet. Dat je haar niet hebt zien breien, betekent niet dat ze het niet meer kan.’

Garrett keek nog een keer naar de stoffige wol. Hij nieste. Dat was genoeg bewijs.

Lauren sloeg haar armen over elkaar. ‘Goed. Maar hoe weet je dat ze het niet zal missen? Denk je niet dat ze van slag zal raken als iets zomaar verdwijnt dat altijd naast haar lievelingsstoel heeft gestaan?’

‘En als ze haar breispullen ziet, en weet dat ze zou moeten weten wat ze ermee moet doen, maar het zich niet kan herinneren? Denk je niet dat ze dáárdoor van slag zal raken?’ Garrett nam de mand onder zijn arm. ‘Je weet net zo goed als ik dat ze de laatste weken achteruit is gegaan. Ik draag een pak omdat ze denkt dat ik opa ben.’

‘Dat zou ze ook denken als ze niet ziek was. Je lijkt sprekend op hem.’

‘Opa van vijftig jaar geleden, misschien.’

Lauren rolde met haar ogen. ‘Schreeuw niet.’

‘Ik schreeuw niet.’

‘Wat is er aan de hand, waarom schreeuwen jullie?’

Een tengere, grijsjarige vrouw kwam de eetkamer binnen geschuifeld. Vanuit zijn ooghoek zag Garrett dat Lauren hem een ik-zei-het-toch-blik toewierp.

‘Orrin! Wanneer ben je thuisgekomen?’ Oma glimlachte vriendelijk en oprecht.

Garrett kreeg een brok in zijn keel en liep naar haar toe. Mééspelen. Dat stond op die website over alzheimer.

‘Dag, Rosie.’ Hij boog naar haar toe en drukte een kus op haar zachte, gerimpelde wang.

‘Waar heb je mijn breimand gevonden?’ Ze stak haar hand in de mand en aaide een zachtgele bol wol alsof het een geliefd huisdier was. ‘Ik heb overal lopen zoeken.’

‘Iemand heeft hem vast per ongeluk weggezet.’ Lauren liep vlug naar hen toe, pakte de mand van Garrett aan en zette hem terug naast de stoel. ‘Zo. Terug op z’n plek.’ Ze wierp Garrett een veelbetekenende blik toe.

‘Geweldig.’ Oma’s lichtblauwe ogen straalden. ‘Vanavond, na het avondeten, begin ik aan een nieuwe... een nieuwe... O, wat probeer ik te zeggen? Het ligt op het puntje van mijn tong.’

‘Trui?’ suggereerde Lauren. ‘Deken?’

‘Nee, hij moet om je hals.’ Oma deed de beweging voor.

‘Sjaal,’ zeiden Garrett en Lauren tegelijk.

‘Sjaal. Ja.’ Er gleed een verwarde uitdrukking over oma’s

gezicht. Haar gedachten dwaalden af. Alweer.

Lauren omhelsde haar even. ‘Zullen we tv-kijken, oma? Volgens mij is er nu een honkbalwedstrijd op tv.’

Oma’s gezicht fleurde op. ‘Dat klinkt leuk.’

Garrett liep met haar naar de bank. Lauren pakte de afstandsbediening en zette de tv aan. Binnen een paar minuten ging oma helemaal op in de puntentelling en de honkbalslagen, zwaaiend met een vaantje dat altijd op de salontafel stond, in een mok uit 2015.

Dat was Laura’s belangrijkste argument. Oma was hier gelukkig, dat viel niet te ontkennen. Het zou haar hart breken om het huis waar ze zestig jaar had gewoond, te verlaten. Dat viel ook niet te ontkennen.

Vroeg of laat zou het toch moeten gebeuren. De pleister zou losgetrokken moeten worden. Lauren en oma wilden dat liever millimeter voor millimeter doen. Natuurlijk deed dat minder pijn, maar het zou ook vreselijk lang duren.

Hij trok een pleister er altijd liever in een keer af.

Hoe dan ook, het was moeilijk. Garrett had geweten dat het moeilijk zou worden vanaf het moment dat de diagnose was gesteld.

Toch had hij enorm onderschat hoe pijnlijk het zou zijn.

Door de overstroming bedorven uienvelden, werden mooie tuinen vernield, ontstond er een vreselijke stank, kwamen de straten blank te staan en ondervond iedereen hinder.

Geschuifel voor de ontvangstbalie haalde Sloane uit haar concentratie. Ze las een artikel uit de *Wichita Daily Eagle* over een overstroming in 1904, maar nu zag ze haar collega Colleen voor zich staan.

‘Ga je ervandoor?’ vroeg Sloane.

Colleen trok haar zilverachtige paardenstaart uit de kraag van haar trenchcoat en knikte naar het raam waarlangs de re-

gendruppels naar beneden liepen. ‘Als je niet naar huis wilt zwemmen, moet jij ook gaan.’

Sloane keek haar aan over de zwart-witfoto’s van Main Street waarop het water zo hoog stond dat mensen bootjes konden gebruiken. ‘Volgens mij valt het nog wel mee.’

Toen haar collega was vertrokken, verschoof Sloane in haar stoel en rolde ze een paar keer met haar schouders. Ze sloot haar laptop en zag haar mok thee staan. Nog halfvol, maar ongetwijfeld koud. Dat gebeurde altijd wanneer ze opging in het verleden.

Daar was ze het liefst.

Nou ja, op één plek na. Het allerliefst was ze in haar appartement, onder haar pluizige oranje deken, met een bak Chinees op haar salontafel en een oude film op de tv. Misschien kon ze vanavond *Romance on the High Seas* met Doris Day kijken. Of misschien...

Haar blik viel op de versleten tas die tegen de balie stond. Haar dagdroom verdween. Ze was deze middag niet alleen haar thee vergeten.

Goed, nog een klein klusje en dan zou ze gaan. Die man bellen – hoe heette hij ook alweer? – en hem vertellen dat hij gelijk had, dat de tas oud was, maar dat ze nog wel zes zulke tassen hadden, dus dat hij hem weer mocht komen ophalen. Komt maandag uit? Mooi. En alsjeblieft, laat de spullen van oma’s zolder thuis.

Waar was zijn kaartje? Sloane zocht tussen de stapel foto’s op haar bureau, zonder succes. Het kaartje lag ook niet in een van de lades. Waar kon het nou zijn?

O, ja.

Gelukkig was het bijna weekend – ze was er blijkbaar aan toe. Ze pakte de tas en keek erin. Hebbes. *Garrett P. Anderson, financieel adviseur*.

Natuurlijk. Financieel adviseurs hadden meestal namen als Garrett P. Anderson. Hij was eigenlijk...

Ze zag iets onder in de tas. Iets dat haar eerder nog niet was opgevallen.

Het was klein. Zwart. Van leer. Misschien een bijbel. Of een ander boek. Of...

Toen Sloane het boekje uit de tas haalde en in het licht bekeek, werden haar ogen groot.

Het was geen gewoon boekje.

Het was een dagboek.

Een oud dagboek, zo te zien. Ze viste een paar latexhandschoenen uit haar bureaulade, trok ze aan en sloeg het dagboek voorzichtig open. Ze rook de geur van oud papier. Haar hartslag versnelde bij het zien van het kinderlijke handschrift op de eerste bladzijde.

29 juli 1861

Lief dagboek,

Dag. Ik ben juffrouw Annabelle Mary Collins.

Ik ben negen jaar.

Sloane Kelly is geadopteerd en heeft geen idee waar ze vandaan komt. Juist daarom werkt ze met plezier als museumcurator in een historisch museum: daar heeft ze wel greep op de geschiedenis. Als ene Garrett Anderson een oude tas doneert aan het museum, verwacht ze er maar weinig van. Totdat ze onderin een oud dagboek vindt, waarin een jong meisje schrijft over haar gedwongen verhuizing naar het huis van haar oom en tante, in het midden van de negentiende eeuw.

Wanneer er niet één dagboek blijkt te zijn maar een hele stapel, worden

Sloane en Garrett meegezogen in het bijzondere levensverhaal van Annabelle Collins. Ze doen ontdekkingen die ze niet voor mogelijk hadden gehouden en die hun leven voor altijd zullen veranderen. Want de plannen die God voor ons heeft, zijn vaak vele malen mooier dan we van tevoren hadden kunnen bedenken.

Een schitterend plan is een prachtig verhaal over het plan dat God heeft voor ons leven, en hoe onze daden generaties lang effect kunnen hebben

Een schitterend plan is het debuut van Amanda Wen. In de VS werd ze hiervoor genomineerd voor een Christy Award. Wen schrijft graag verhalen over sterke vrouwen, vroeger en nu.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029733106 NUR 302

9 789029 733106